

XABAT GALLETEBEITIA ABAROA

Lekeitio, 1986. Zazpigarren Bizkaiko Txapelketa du eta bosgarren finala.

Lehen finalaurrekoan kantatu zenuen, duela hilabete pasa. Nolakoa izan da itxaronaldia?
Niretzat berezia eta inoiz bizi gabeko modu bat izan da aurten tokatutakoa. Lehenago inoiz abestu izan dut lehenengo finalerdian, baina askotan puntuen zain edo beste finalerdi batzuetako emaitzen zain geratu behar izan naiz, eta aurten, egia esan, txapelketan hasi eta lehenengo finalerdian irabazteak ematen dizun lasaitasun horrekin. Lasairi jarri ahal zaizkion kakotx guztiekin, baina tarte hau oso ongi etorri zait mentalki, baita finala prestatzeko ere.

Berrizeko agurrean, zure bizi-tzan aldaketa batzuk izan direla aipatu zenuen, tartean, gurasotasuna. Zer aldatu du?
Guztia aldatu du, uztailean izan ginen guraso eta aldatzen dizu bizitza kasik: lehentasunen ordenak aldatzen ditu, etxeko egunerokotasuna... Aldaketa bezala kokatzen nuen txapelketa bera ere hasieratik. Izena eman nuerako bagenekien ondo bidean guraso izanda eta lau bost hila-beteko umearekin egin beharko niola aurre txapelketari; nahi nuen aitatasunak eman didan leku berri horretatik ikusi txapelketan ea zer dudan esateko. Pertsonalki eman dudana aldaketa gehi etxean emandakoak bertsotan zer mugitzen zuen nigan, nire bertsokeran zer mugitzen zuen jakin nahi nuen.

Gaiei heltzeko posizio interesgarriak ikusi genituen Berri-zen.
Azkenean, horrelako gertakari bat pasatzen denean zure bizi-tzan, buelta asko ematen dizkio-

«Esperientzia modura, erronka pertsonal modura eta ikuskizun modura bizi nahi nuke»

zu buruari, eta zurrunbilo horretan aldatzen dira gure eskema mentalak eta gaiekiko dugun posizioa ere bai kontu askotan. Ez dut ezer bereziki prestatu, baina sumatzen dut inoiz baino argiago dudala zer esan nahi du-dan; gai edo gatazka batzuen aurrean sentitzen dut badudala zer esana eta iritzi bat izan nahi du-dala, eta ez bertsotara eramateko bakarrik. Gustatzen zait gaur egun mugitzen gaituzten gataz-ken eta bestelako kontuen ingu-ruan hausnartzea eta beste batzuekin partekatzea.

Ez omen duzu edozerekin konformatu nahi.
Txapelketa hau gogotsu hartu dut hasieratik, baina erlatibizatze-ko beharrezana izan dut, eta ez dut esango emaitzak ez dida-nik axola, baina agian bai inoiz-

ko gutxien. Horri kendu barik denbora asko eskaini diodala txapelketari, eta gogotsu nagoela. Baina nire lehentasunak aldatu dira, eta eragina du horrek txapelketan. Nire buruari baimendu nahi diot anbizio puntu bat txapelketarako. Izena emateak zama eta sakrifizio bat ze-karren, eta bueltatu nahi diot nire buruari eta ingurukoei.

Bosgarren finala duzu, zu oholtzan zaudenetik eman dira zenbait aldaketa finaletan.
Ni egon naizenetik finalik ez da errepikatu, nahiz eta urte batzuetan egon den nukleo bat errepikatu dena. Uste dut Eus-kal Herri mailan ari direla al-daketak gertatzen, eta Bizkaian are modu adierazgarriago ba-tean. Ni aldaketa horien tar-tean eroso sentitzen naiz, nahiz eta batzuetan deseroso egon aberasteko modura uler-tu izan dut, pribilegiatu senti-tzen naiz parte izateaz. Norbe-rarentzat ere aukera handia da hori bizitzea eta aldaketa ho-rien tartean ere norbera alda-tzea beste gauzekin batera.

Aurtengo zortzikotean herri-kide bat ere baduzu...
Ez dut esango aurreko finaleta-ko zortzikoteekin ez nengoenik gustura eta pozik, baina egia da aurtengoak bereziki pozten nauela. Lemoako finalerdia ber-tan bizi izan nuen, nahiz eta er-dia kanpoan entzungailuetatik jarraitu umearekin nintzelako. Saio osteko oroitzapen oso ona eramango dut txapelketatik, ka-sik nire saioarena baino gehiago hor bizi izan nuen momentua-rena: Aissa finalean sartuko zela jakin nuen momentuarena, eta zortzikotea osatu zenekoa. Ba-tzuk lagunak ditut, lagun han-diak hainbat, beste batzuk aur-tengo txapelketan gehiago ezagutzen ari naiz... Uste dut de-nek dugula elkarrekin ‘feeling’ ona. Kanpora begira uste dut ilusioa sortzen duela zortziko-teak, baina barrura begira ere uste dut badela pizgarri bat.

Zein aldarterekin iritsi nahiko zenuke oholtzara? Zertarako gogoz zaude?
Nahiko nuke Berrizera joan nin-tzen tenple eta konfiantza ho-rrekin joan Bilbora. Momentuz mantentzen dut orduko ener-gia, nahiz eta txapelketak faktu-ra pasatzen duen eta amaitzeko gogoa ere badaukadan. Nahiko nuke konfiantza eta tenple ho-rrekin joan. Jakinda asko espero dela zortzikote horretatik, jakin-da agian ez dugula eskainiko jendeak espero duen saio boro-bila; baina horretarako ere pre-satatuta nago, azkenean, final bat da, lehiatzera ere bagoaz.
Finala esperientzia modura bizi nahiko nuke, erronka per-tsonal modura, eta ikuskizun modura. Hiru dimentsio horie-tan, uste dut horretarako aukera ematen duela zortzikoteak zein arratsaldeak berak, eta nahiko nuke aipatutako hiru dimentsio horietan bizitzea.

